

hørt af to ærede Medlemmer Hr. Lemvigh-Müller og Hr. Ulrich, at det konservative Folkeparti smigrer sig med at have en overvættets stor Indflydelse paa den nuværende Regering. Jeg vil haabe — hvad jeg ogsaa har Grund til at formode gennem det ærede Medlem Hr. Pürschels Tale forleden Dag, hvori han netop fremsatte dette Spørgsmaal —, at det har sin Rigtighed, at det konservative Folkeparti i den nævnte Henseende ikke vil være visse Tendenser indenfor Venstrepartiet følgagtigt i dette Spørgsmaal.

Naar jeg har ønsket at tage Ordet her i Dag, er det ikke saa meget for at omtale dette Spørgsmaal som for at imødegaa nogle af de Paastande, der Gang paa Gang er fremsat af det ærede Medlem Hr. Pinstrup. Det ærede Medlem har, saa længe jeg har været Medlem af dette høje Ting, hver eneste Gang, han har taget Ordet ved Finanslovbehandlingen, benyttet Lejligheden til at servere Tjenestemændene visse Behageligheder, og jeg maa sige, at det har ikke altid været paa nogen særlig skøn som Maade. Sidste Aar rettede det ærede Medlem under Finanslovbehandlingen et stærkt Angreb paa Statens Tjenestemænd paa Grundlag af en Resolution, der var vedtaget af de jydsk Landboforeninger. Den Gang talte det ærede Medlem om systematisk Driveri ved Statsbanerne, og i Aar gjorde han sig til Talsmand for, at den tilbageværende Del af Konjunkturtillæget fuldstændig blev strøget. Det ærede Medlem anbefalede — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg ganske kort gengive Udtalelsen — at stryge den tilbageværende Del af Tjenestemændenes Konjunkturtillæg; det vilde betyde en Besparelse af over 30 Mill. Kr. Det var givet som et Velstandstillæg; det gaves den Gang paa Grund af de mange Penge, der var mellem Folk, og det gode Forhold, som de frie Erhverv den Gang arbejdede under. Men nu, hævdede det ærede Medlem, er Forholdene ganske anderledes, nu skulde der derfor gribes kraftigt ind paa dette Omraade, og han fandt yderligere Anledning til at sige følgende: „Det forekommer mig, at det er ikke hyggelige Forhold. Det gik saadan i den forrige Regerings Tid, at Tjenestemændenes Tal blev alt for stort, og det blev ogsaa saaledes, at deres Tjenestetid blev for kort. Derfor er det rimeligt, at man fra Rigsdagens og Regeringens Side vil have noget Indseende med, hvordan de udfylder deres Plads, om de udfylder den Tjenestetid, de er forpligtet til. Jeg maa se saaledes paa det, at hvis Rigsdagen og

Regeringen ikke tager sig sammen, drives vi ind i et Funktionærvælde af den værste og farligste Art.“

Det er ikke alene det ærede Medlem Hr. Pinstrup, der har fundet Anledning til Gang paa Gang at angribe Statens Tjenestemænd. Jeg saa f. Eks. for nogle Dage siden, at Landstingsmand Hauch ved en Dyrskuemiddag oppe i Aalborg hævdede, at hvis der i en Familie var mindre begavede Individuer, var det fornuftigere at lade dem komme til Jernbanen og klippe Billetter end at lade dem blive Landmænd. Jeg vil ikke haabe, at den ærede Landstingsmand har ret mange Børn, ellers risikerer vi, at Statsbanerne bliver belemret med disse Individuer. Jeg har ogsaa set, at der i „Landmandstidende“ i stor Udstrækning er rettet Angreb paa Tjenestemændene, og jeg tager vist ikke fejl, naar jeg antager, at disse Angreb i „Landmandstidende“ særlig har været det, der har rusket det ærede Medlem Hr. Pinstrup op til Daad i dette Tilfælde.

Overfor disse stærke Angreb paa Tjenestemændene ønsker jeg at forelægge en Dokumentation af, hvorledes Forholdet virkelig har været i de Aar, som er gaaet fra 1914 og indtil Dato. Det vil da vise sig, at Tjenestemændene ikke fortjener det Skudsmaal, som det ærede Medlem søger at give dem. Hvorledes var da Tjenestemændenes Stilling fra 1914 til Dato? I 1908 havde vi faaet en ny Lønningslov, og under denne levede Tjenestemændene i 11 Aar, der blev ikke foretaget den ringeste Revision af denne Lønningslov, skønt Prisniveauet allerede ved Krigens Udbrud i 1914 var steget med 20 pCt. For hele denne forholdsvis store Stigning havde Tjenestemændene ikke faaet det mindste Ækvivalent. Saa kom Krigen, og hvis nu Tjenestemændene havde været saa paagaende, som det ærede Medlem vil give det Udseende af, og kun havde haft een Politik: Lønforhøjelse, er det ganske givet, at saa vilde de netop paa dette Tidspunkt have meldt sig.

I den første Del af Aaret 1914 havde Tjenestemændene paabegyndt et Arbejde for at faa Lønningsloven revideret. Saa kom Krigen, og derved standsedes dette Arbejde. Tjenestemændene var klare over, at nu meldte der sig Vanskeligheder for det fælles danske Samfund. Derfor indstillede de deres Arbejde paa Forbedring af Lønningsloven. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere, hvad der paa det Tidspunkt fremkom i den store Statsbancetats Medlemsblade, dels i Jernbaneforbundets Medlemsblad „Jernbanetidende“, dels i Jernbaneforeningens Med-